

[Indenrigsministeren.]

bliver at gennemføre en omlægning af byrdefordelingen og opgavefordelingen mellem stat og kommuner og mellem kommunerne indbyrdes. Vi har mere end et halvt hundrede tilskudsordninger mellem stat og kommuner, hvoraf naturligvis det meget store flertal umiddelbart måtte kunne ophæves, uden at dette havde nogen som helst påviselig indflydelse på de pågældende kommuners økonomi. Men på de afgørende områder, hvor det drejer sig om de sociale refusioner fra staten, folke- og invalidepension osv., og hvor det drejer sig om skolevæsen — altså lærerlønningerne — om vejvæsenet og om hospitalerne, er det så store beløb, at det er klart, at det kræver indgående overvejelser, før man foretager ændringer på disse områder.

En ting til vil jeg gerne sige: det er for så vidt ligetil at kritisere de ordninger, vi hidtil har haft, ud fra det synspunkt, at det er staten, der betaler, og kommunerne, der administrerer. Men disse refusionsordninger har jo tjent det formål at sikre en ligelig behandling af landets borgere, hvor de end bor, og sikre i hvert fald en vis udligning af skattetrykket, og det har betydet, at millionbeløb er overflyttet fra de rigere dele af landet til de fattigere dele. Det er denne fordeling af byrderne med henblik på lighed for borgerne, hvor de end bor, der gør det så uhyre vanskeligt at finde en nyordning, der kan tilgodese disse formål. Naturligvis kommer her ind i billedet også spørgsmålet om bloktilskud til en række kommuner.

Der er rejst en række detailspørgsmål, som jeg finder rettelig bør diskuteres i udvalget. Der er dog ét spørgsmål, jeg gerne vil nævne, fordi det er rejst fra flere sider, nemlig at antallet af medlemmer af kommunalbestyrelserne skulle være for lille. Samtidig pegede begge de ordførere, der nævnte det, nemlig hr. Svend Lund og hr. Arthur Jacobsen, på, at vi ikke skulle følge det norsk-svenske eksempel. Deri er jeg enig, al den stund der er en principiel forskel på, hvad en norsk-svensk kommunalbestyrelse giver sig af med, og hvad en dansk gør, idet den danske kommunalbestyrelse på en helt anderledes måde er direkte administrerende i kommunale anliggender.

Jeg har naturligvis intet imod, at vi ser

på, om maksimumstallet på 25 er rigtigt såvel for sekundær- som for primærkommuner. Det kan vel også ses i lyset af, hvor langt kommunalreformkommissionen går med hensyn til etablering af store regionalkommuner, altså store sekundærkommuner. Jeg forstår, at liberalt centrum vil give os en chance for at diskutere det endnu en gang i folketinget med henblik på at reducere antallet af amtskommuner meget væsentligt og med mere, end den gennemførte lov indicerer. Jeg tør minde om, at det var efter meget indgående forhandlinger i udvalget, vi valgte lovens formulering som udtryk for, at vi vel ønskede en vis begrænsning i antallet af sekundærkommuner, men at vi på den anden side var betænkelige ved at fjerne os alt for langt fra det tilvante.

Det er klart, at regeringen er åben for enhver forhandling om enkeltheder vedrørende dette lovforslag; men jeg så meget gerne, om vi kunne tilendebringe behandlingen af det inden nytår.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 21 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om sundhedsplejerskeordninger.

(Lovforslaget (nr. 11) findes i tillæg A. sp. 669, fremsættelsen i tidenden sp. 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lis Groes: Det er 3 år siden, vi sidst behandlede et lovforslag om sundhedsplejerskeordninger i det høje ting. Dengang vedtog man en udsættelse, fordi der var en del ting, der skulle bringes i orden. Der var dengang en indgående drøftelse af det ønskelige i, at sundhedsplejerskeordningen blev gjort obligatorisk for hele landet; men der var ikke